

[Clausager.]

Landbruget, det er en Nedskæring, en Byrde, det er en Produktionsindskrænkning, vi skal tage paa os, og den er saa bitterlig at bære, at det kniber med at faa den fordelt, saa alle er tilfredse med den. Det er jo den virkelige Sandhed om Svine-reguleringen. Det er ikke en Ordning, der giver Indtægt, men det er altsaa en Nedskæring af Produktionen, som er os paa-tvunget udefra, og som det er meget, meget vanskeligt at faa fordelt. Men nu ser det altsaa ud, som om Landbrugsministeren siger til os: Hvis I kritiserer for meget, hvis I ikke er artige og siger Tak til, kan I risikere, at Ordningerne forsvinder og ikke bliver forlænget, og saa er det en meget alvorlig Sag for Landbruget.

Noget lignende kan man finde i visse betydelige Blade. For en 3—4 Dage siden stod der en Notits i „Politiken“ gaaende ud paa, at det kneb med at skaffe Enighed om Svinekortfordelingen, og saa stod der:

„Den Omstændighed, at Landbruget selv ikke har formaaet at forhandle sig til Rette om de to Svinekort, kan meget vel tænkes at medføre, at der overhovedet ikke vil blive vedtaget andre Ordninger end netop Svineordningen.“

Ogsaa imellem Linierne saadan en stille Trusel! Det rimer for øvrigt meget godt med, hvad vi fandt i den socialdemokratiske Presse sidst paa Sommeren henad mod Høst, dér fandt vi Trusler imod Landbrugets Folk netop i samme Retning: I kan ikke vente at faa jeres Ordninger forlænget, hvis I ikke vil gaa med til en almindelig Forhøjelse af Lønoverenskomsten for Landbrugsarbejderne — for Resten i Anledning af, at Sukkerroearbejderne havde rejst Kravet. Saa drev Dansk Arbejdsmandsforbund, Landarbejderforbundet, det til at forlange en generel Arbejds lønforhøjelse over det hele, og inden den Sag blev ordnet, kunde vi læse i den socialdemokratiske Presse: I maa være forberedt paa, hvis I ikke giver jer, saa faar I ingen Ordninger mere. Noget lignende var Tilfældet, da man en Tid efter drøftede Undermejeristernes Lønforhøjelse, hvor der ogsaa var en Del Gnidninger; da skrev de socialdemokratiske Blade noget lignende. Der er altsaa mellem Linierne en svag Trusel, ja, i de socialdemokratiske Blade i Sommer var det en aabenlys Trusel, men i „Politiken“ var det en svag Trusel. Det samme gør jo Landbrugsministeren, han siger: Vil I ikke være skikkelige, vil I kritiserer, kan I risikere, I ikke faar nogen Ordning. Jeg har set andre Blade, Rege-

ringsblade, skrive: Nu kritiserer Oppositionen Ordningerne, dem om det! Vi har — det er Regeringspartierne — vedtaget og gennemført Ordningerne, fordi vi mente, at de var nødvendige og nyttige, og det gør vi, om saa Oppositionen piber eller synger, hvis vi mener, det er nødvendigt at beholde dem. Det er da et Mandfolkestændpunkt, det kan jeg forstaa.

Finansministeren har ogsaa rørt ved dette Emne. I den Tale, han holdt, Sp. 879, gør han op, at disse forskellige Ordninger lige akkurat slugte de ekstraordinære Skatteindtægter. Han siger dér, at det forekommer ham, at det er simpel Velanstændighed for Venstre at lade være at kritisere dem. Dér har vi noget lignende: hvis ikke vi vil være artige, kan vi risikere, at vi skal af med dem og ikke faar dem fornyet. Men jeg siger igen: Een af Grundene til, at jeg er betænkelig ved de Ordninger, som vi kan undvære, de Ordninger, der paa Grund af Tidernes Udvikling og maaske ogsaa paa Grund af deres egne Svagheder er mindre nødvendige nu, er, at Landbruget bliver lagt for Had i visse Kredse, netop paa Grund af disse Ordninger. Det er blevet nævnt her i Dag, at den Ordningsbeskyttelse, om man maa kalde det saadan, som Landbruget har, er for Smaating, ja, næsten for intet at regne ved Siden af den store Beskyttelse, som andre Virksomheder, specielt Industrivirksomheder, her i Landet har, men dette skjules godt for Folk, og mange, baade Politikere og Blade, er dygtige til Dag efter Dag at hidse Forbrugerne op imod Landbruget, fordi det har faaet en lille Del af den Beskyttelse, som de øvrige Virksomheder herhjemme har faaet i saa rigt Maal. Jeg læste midt i Oktober en politisk Leder i „Politiken“, hvori der to Gange stod, at der er paalagt Befolkningen store Byrder for at hjælpe Landbruget, og der stod, at Befolkningen havde taalmodigt og loyalt baaret disse Byrder for Landbrugets Skyld. Jeg tror, det vilde være sundt og sandt og rigtigt at gøre op, at det er ikke Landbruget, der har spundet Silke ved den Planøkonomi, som er lavet i de senere Aar. Tværtimod har det faaet nogle Ordninger, der er meget dårlige, og hvis de skal bruges dels til at hidse Forbrugerne op imod Landbruget, dels til at dække Regeringen, der har givet de mægtige Statsbegunstigelser til de øvrige Virksomheder, saa siger jeg: saa er det nogle dyre Ordninger.

Jeg vil dernæst gerne have Lov til at sige — jeg har sagt det før, men det er Aar siden, saa det kan vel gaa —: Det er ellers